
NAAR INDIË.

In den Indischen Oceaan.

WE zitten aan de reeling. 't Is avond. In de verte zien we den lichten horizon, omlaag 't witte schuim om de boot, overigens is alles zwart. Velen maken de reis niet voor de eerste maal. Ze geven raad aan hen, die wel voor 't eerst gaan, voor wie alles nieuw is. En dan komen de verhalen. Eerst wat verhalen uit 't dagelijksch leven, dan vanzelf wat intiemer. Een moeder vertelt wat ze doorleefd heeft met haar kind, haar jongen. Hoe ze samen hoopten op 't verlof en hoe ze zonder hem terug moest gaan, z'n teere kracht was bezweken.

Een andere moeder vertelt onder welke omstandigheden haar eerste geboren werd. In de buitenbezittingen, uren ver van een dokter af, terwijl er groot watergebrek was. Haar man plotseling hevig ziek geworden — een zee van ellende! Allen hebben hun moeilijkheden gehad en zonder uitzondering gaan ze graag terug.

Eindelijk vlot 't gesprek niet meer, ieder leeft in z'n eigen gedachten, sommigen in 't verleden, anderen in de toekomst.

En stil is 't water, glad als een spiegel en even schijnbaar bewegingloos glijdt de boot verder.

Nu begint de trip over 't dek voor 't slapen gaan. Nog even naar 't sloependek.

We turen uit over de groote donkere watervlakte en zien dan onwillekeurig naar boven. Wat 'n verrassing! Zoo'n sterrenlucht zagen we nooit. Wat 'n geweldige massa sterren en wat 'n prachtige heldere!

Dat zag hij, die eens zong: „Zoo wij de sterren tellen konden”.

Ja, God is overal en — Dezelfde, ook in deze eenzaamheid, ook straks in 't nieuwe vaderland!

Straattooneeltje.

We wandelen wat langs den grooten weg, die langs 't Victoria-hotel loopt, m'n kleine jongens en ik. 't Kleintje in z'n wagentje, die z'n wereldje niet veranderd vindt zoolang hij bij Mama is en de grootste, trippelend op z'n stevige bloote beenen in sandaaltjes, en die zich wonderlijk goed schikt naar de nieuwe omstandigheden.

Daar komt een koopman aan met z'n trippelgangetje vanwege 't juk dat hij draagt en dat hij in evenwicht moet houden. Aan beide kanten hangt een heel speelgoedwinkeltje. Goedkoop Chineesch papier-gedoe, maar voor 'n kind be-tooverend. Een papieren visch, hel gekleurd aan 'n hengeltje, piepertjes met papieren gezichten,

molentjes in alle grootten en — de attractie, waar van de groote zaken in Holland zoo partij van weten te trekken: ballonnetjes. Maar klein — aan 'n draadje en dat aan 'n rieten stokje — voor 2 centen. Ik moest er bepaald twee koopen, want de koopman scheen 't onbillijk te vinden, dat Kleintje in z'n wagentje niets zou hebben en m'n taalkennis is nog niet van die aard, dat ik hem aan z'n verstand kan brengen dat Kleintje 't tus-schen z'n snoezige kersenlipjes zal stoppen.

Ik nam dus de twee en gaf hem een kwartje — een stroom van woorden — „ja, man, ik denk dat ik niet goed begrepen heb, dat ze maar twee cent kosten” en 'k informeer nog eens. Zeker, zeker, twee centen — maar, o, ik zie 't al, 't is een Hollandsch kwartje en de man bekijkt 't met een gezicht, of ik een valsche munter ben. Ik bevind me in een moeilijk parket, ik heb geen Indisch klein geld.

En de koopman wil z'n waar graag kwijt en m'n jongen was zoo dol gelukkig met z'n ballonnetje — en 't moet toch terug, want 't koopmannetje moet niets van dat kwartje hebben. Een oud vrouwtje met gegroefd gelaat en een vermoeide lijdensstrek om de mond komt er bij staan. Ze beziet me medelijdend: „Stakkerd, dat je je zulke rommel in de hand laat stoppen,” zegt haar gezicht. Dan valt haar oog, op 't angstig spannend gezichtje van m'n jongen, ze licht haar kabaja op en uit haar gordel haalt ze een paar centen, voor haar 'n heele waarde misschien. Ik wil 't niet hebben, maar ze spreekt met klem, aldoor gebarend naar den sinjo, die 't allang begrepen heeft en wiens kleine snuitje straalt. Ook 't gezicht van 't oudje klaart op, als de geldstukken in de hand van den koopman liggen en ze doorgaat al maar knikkend en pratend.

Ik ben er stil van, en kan nog niet gelooven, dat 't waarheid is en geen droom.

Arme, goeie, ouwe ziel!

Arm?

Als ik naar huis ga, denk ik er aan, hoe heerlijk het toch is, wel te doen.

Wisten de menschen dat maar beter.

Weldoen maakt rijk.

Dit is de les, die 't oude vrouwtje mij gegeven heeft. Ze gaf maar een paar centen, maar voor mij en voor mijn kinderen is dat een geschenk van groote waarde geworden. Wij vinden het vaak de moeite niet waard, een kleine vriendelijkheid te bewijzen, een enkel vriendelijk woord te zeggen, maar één bloem weg te schenken.

Arme, goeie, ouwe ziel, jij hebt het begrepen.